

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/158/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116206428
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3116206428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcov 1/ C. Q., bytom K. XXX/XX, K. nad E., 2/ G. Q., bytom K. XXX/XX, K. nad E., 3/ E. Q., bytom K. XXX/XX, K. nad E., 4/ C. I. Q., bytom K. XXX/XX, K. nad E., 5/ I. Q., bytom B. XX, 6/ S. Q., bytom B. XX, 7/ W.. I. Q., bytom K. XXX/XX, K. nad E., 8/ Bc. D. T., bytom K. XX, všetci žalobcovia zast. URBÁNI & Partners s.r.o. so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181 proti žalovanému 1/ G. C., bytom K. XXX/XX, K. nad E., zast. C.. Jozefom Gáplovským a 2/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 35.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23C/154/2016-186 zo dňa 5. júna 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., III., IV. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému 1/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu voči žalovanému 1/ zamietol; výrokom II. žalobu voči žalovanému 2/ zamietol; výrokom III. žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi 5/ v rozsahu 100 %; výrokom IV. žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/,8/ nepriznal; výrokom V. žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/,8 v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 11, § 13 ods. 1 až 3 , § 420 ods. 2, § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z., § 255 ods. 1 CSP.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa žalobou doručenu súdu dňa 18.04.2016 po pripustení zmeny žaloby a vstupu ďalších strán na stranu žalobcov a žalovaného domáhali, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 35.000 eur, žalobcovi 2/ sumu 35.000 eur, žalobcovi 3/ sumu 35.000 eur, žalobcovi 4/ sumu 35.000 eur, žalobcovi 5/ sumu 15.000 eur, žalobcovi 6/ sumu 15.000 eur, žalobcovi 7/ sumu 20.000 eur a žalobcovi 8/ sumu 20.000 eur tak, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného. Súd vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový a právny stav. Z trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín č.k. 1T/124/2014-155 zo dňa 14.11.2014 právoplatným, čo do výroku o vine a treste, ktorým bol žalovaný 1/ uznaný vinným pre prečin usmrtenia je preukázané, že dňa 28.02.2014 v čase od 08.00 hodiny do 08.45 hodiny v katastrálnom území obce Ladce, časť Horné Ladce na lesnom poraste číslo 217 vo svahu pri manipulácii s pracovným štvorkolesovým strojom Manitou typového označenia MUT 1330 SLT, rok výroby 2000, výrobného čísla 1155122-9121, tento stroj žalovaný 1/ ovládal z jeho kabíny na základe Preukazu obsluhy stavebných strojov číslo 77376 s Potvrdením o opakovanom školení strojníkov stavebných strojov zo dňa 28.10.2010 a posledným opakovaným školením zo dňa 29.10.2012 s platnosťou potvrdenia

o absolvovaní opakovaného školenia 24 mesiacov, pri ktorom ovládanie stroj umiestnil jeho troma kolesami na pevnej vedľajšej ceste s kamenistým povrchom a štvrtým kolesom, pravým predným, v miernom svahu, s vysunutím ľavej prednej pätky k stabilizácii stroja na zemi, mu do lyžice slúžiacej na prenos, nakládku a vykládku materiálu, nie osôb, nachádzajúcej sa na konci teleskopického ramena ovládaného hydraulikou, dobrovoľne nastúpil poškodený Pavol Cibiček, ktorého postupným vysunutím teleskopického ramena nadoraz zdvihol do výšky 5 metrov nad úroveň svahu, kde chcel poškodený z lyžice pripraveným lanom priviazať strom, pričom pri natiahnutí sa poškodeného rukami dopredu k stromu sa začal stroj zvažovať doľava a spolu s ramenom a lyžicou sa prevracať na ľavý bok, kedy poškodený vypadol z lyžice na pevnú kamenistú vedľajšiu cestu vedľa stroja, obvinený stihol pred pádom z kabíny stroja vyskočiť, ktorý pád spôsobil poškodenému polytraumu s hemoragicko-traumatickým šokom, vnútrolebečné subarachnoideálne krvácanie, nestabilnú kominutívnu zlomeninu tela a oblúka stavca L1 so zúžením miešneho kanála, zlomeninu prednej hornej hrany tela stavca L3, zlomeninu stavca S4, S5 a krížovej kosti bez dislokácie, pomliaždenie pľúcneho tkaniva s pneumotoraxom vľavo, vnútrobrušné krvácanie, ktoré zranenia spôsobili aj po cielenej antibiotickej liečbe, inotropnou podporou obehu a umelou pľúcnou ventiláciou ťažkú sepsu so zlyhaním obličiek, v dôsledku čoho dňa 31.03.2014 vo Fakultnej nemocnici Trenčín na následky týchto zranení a s tým súvisiacim obojstranným zápalom pľúc zomrel, čím žalovaný 1/ zanedbal bezpečnosť a ochranu zdravia pri manipulácii a obsluhu pracovného stroja C. typového označenia MUT 1330 SLT, rok výroby 2000, výrobného čísla 1155122-9121, najmä použitím lyžice nachádzajúcej sa na konci teleskopického ramena na prepravu osoby Pavla Q. do výšky, umiestnením stroja na nerovnom zemskom povrchu, jeho riadnym nezabezpečením proti prevráteniu, spoliehajúc sa na prácu počas predchádzajúcich dvoch dní, kedy mu bežne vstupovali osoby do lyžice a on ich dvíhal do výšky výsuvným ramenom za účelom priviazania stromu lanom, bez toho aby došlo k poškodeniu zdravia osôb, sa aj dňa 28.02.2014 bez primeraných dôvodov obvinený spoliehal, že k ohrozeniu života alebo zdravia osoby nedôjde, vedel o možnosti vzniku takéhoto škodlivého následku z jeho doterajších zamestnaneckých skúseností z obsluhy stavebných strojov a oprávnenia takýto stroj obsluhovať, avšak bez primeraných dôvodov možnosť ohrozenia života a zdravia osôb vylúčil a svojím konaním spôsobil pád osoby z lyžice a následnú smrť v zdravotníckom zranení na následky zranení po tomto páde. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že I. Q., žalobca 5/, je podnikateľ okrem iného v predmete podnikania služby v rámci lesníctva a ťažby dreva. Zo Zmluvy o vykonaní práce je preukázané, že dňa 21.02.2014 uzavrelo Lesné družstvo Ladce ako objednávateľ, za ktoré konal O. Y. s I. Q., žalobcom 5/, ako zhotoviteľom Zmluvu o vykonaní práce, na základe ktorej bol objednávateľ poverený na výrez rizikového dubového porastu č. 217 v Horných Ladcoch v časti Háj. Po skončení prác bol zhotoviteľ povinný vyčistiť miesto výrezu odvozom stromov a konárov. Z výsluchu O. Y. v trestnom konaní je preukázané, že O. Y. bol predsedom urbáru v Ladcoch, predsedom Lesného pozemkového spoločenstva v Ladcoch a Urbárskeho spoločenstva. Oslovil niekoľko firiem o vyrezanie týchto dubov v tejto rizikovej oblasti, avšak nikto to nechcel robiť, pretože sa im to zdalo byť rizikové miesto. S I. Q. najstarším sa dohodli na výreze stromov a ten si povolenie od neho prevzal. Dňa 24.02.2014 vydal doklad o pôvode dreva a jednalo sa o výrez rizikových stromov v poraste č. 217 na svahu v blízkosti bytoviek. Uvedený svedok videl ako G. Q. nastúpil do lyžice stroja Manitou, ktorý stál na svahu. Následne videl ako sa stroj začal nakláňať a následne sa prevrátil. Z výsluchu žalobcu 5/ v konaní sp. zn. 23C/154/2016 vyplýva, že na mieste smrtelnej udalosti boli preto, lebo ich oslovil Urbariát, aby vyrezali asi 150 ks dubov. Takisto tam šli preto, lebo potrebovali drevo. Medzi lesným družstvom a nimi bola dohoda, že si mohli zobrať všetko drevo ako odmenu. Až do smrtelnej udalosti so žalovaným na uvedenom mieste zrezali asi 4 stromy. Žalovanému 1/ dali z výrubu nejaké stromy. Na mieste udalosti sa žalovaný 1/ nachádzal už tri dni pred smrtelnou udalosťou, pričom prvý deň zarovnával so strojom Manitou cestu, aby sa mohli k dubom priblížiť, nakoľko na ceste bol násyp a stromy boli ďalej, aby sa namiesto výrubu dostali s traktorom. V trestnom konaní na svojom výsluchu ďalej uviedol, že v tom čase zrezali duby v Horných Ladcoch, pričom im pomáhal G. C. - žalovaný 1/ so svojim synom. Povolenie na výrub dostal od Lesného družstva Ladce, konajúce v zast. O. Y.. Na práce sa dohodli nebhý jeho syn G. so žalovaným 1/, že požičajú pracovný stroj z Dubnice nad Váhom. Tým pracovným strojom si pomáhali pri uväzovaní stromov. Odmenou za prácu bolo pre žalovaného 1/ vlečka dreva. Žalovaný 1/ na svojom výsluchu v konaní sp. zn. 23C/154/2016 uviedol, že ho oslovil nebhý G. Q., že pôjdu zrezať stromy, pričom nekomunikoval o tom so žalobcom 5/. G. Q. mu povedal, že treba vyrezať drevo od urbariátu. Na mieste pracoval tri dni, pričom prvý deň robili cestu. O tom, čo budú rezať sa dohadoval s G. Q. a jeho synom. Na predmetnom mieste bol pomáhať nakladať drevo, nakoľko G. Q. si chcel od zamestnávateľa požičať stroj, pričom v uvedený deň si zobral dovolenku, nakoľko zamestnávateľ uviedol, že stroj Q. požičia, len ak ho bude používať žalovaný 1/. V trestnom konaní uviedol, že po smrtelnej udalosti, im žalobca 5/ povedal, že ešte treba

zrezať posledný strom, ktorý sa nepodaril nebohému G. Q. priviazať. Skutočnosť, že po nehode ešte išli tento strom zrezať potvrdil, v trestnom konaní na vylučku C. X. a I. Q., nar. XXXX. G. C. na svojom výsluhu v trestnom konaní uviedol, že bol pri zrezávaní stromov spolu so svojim otcom - žalovaným 1/ pomáhať G. Q., ktorý ho o to požiadal. Potom čo sa stala nehoda im žalobca 5/ povedal, že treba ešte zrezať posledný strom, keďže už bol podrezaný. Z uvedeného vyplýva, že žalobca 5/ mal na základe zmluvy o vykonaní práce zabezpečiť výrez predmetného dubového porastu, za čo si mohol nechať zrezané drevo. Žalovaného 1/ za účelom vykonania prác oslovil nebohý G. Q., pričom žalovaný 1/ okrem samotného zrezávania stromov aj niekoľko dní pred smrteľnou udalosťou vykonával práce, spočívajúce v zarovnaní cesty, čím sa zabezpečilo, aby sa na miesto výrezu dostal traktor, teda žalovaný 1/ na uvedenom mieste nebol náhodou, ale úmyselne, aby vykonával práce potrebné na zrezanie predmetného dubového porastu, o čom mal žalobca 5/ vedomosť, keď bol v deň smrteľnej nehody prítomný na mieste výrezu, dni pred smrteľnou udalosťou vykonávali so žalovaným 1/ takisto výrub stromov a zarovnanie cesty, pričom uvedenú vedomosť žalobcu 5/ o prácach vykonávaných žalovaným 1/ dokladá aj výpoveď žalobcu 5/, že sa na práce dobíjal ako zmija a že s ním zrezali do smrteľnej udalosti asi 4 stromy, či s ním zarovnávali cestu, za čo dal žalovanému 1/ stromy. Z vyúčtovania flotily, z flotilovej poistnej zmluvy, jej dodatku č. 1, zoznamu vozidla a všeobecných poistných podmienok, vyplýva, že pracovný stroj Manitou, t.j. stroj pri ktorého obsluhovaní došlo k smrteľnej udalosti bol v čase tejto udalosti poistený v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. za škodu spôsobenú jeho prevádzkou u žalovaného 2/ ako poisťovateľom, pričom z poistnej zmluvy ani poistných podmienok nevyplýva, že by sa poisťník a poisťovateľ dohodli na tom, že poisťník nahradí za poisťného aj škodu spôsobenú pracovnou činnosťou motorového vozidla ako pracovného stroja. Z lustrácie Sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaný 1/ bol zamestnancom spoločnosti Kolman s.r.o., pričom v čase smrteľnej udalosti mal dovolenku, čo preukazuje vyjadrenie zamestnávateľa žalobcu. Súd nevykonal vylučku ostatných žalobcov, nakoľko sa netýkali základu nároku, ale jeho výšky, pričom žalobcovia na pojednávaní uviedli, že iné dôkazy ohľadom základu nároku nežiadajú vykonať. Vylučku spoločnosti Kolman, s.r.o. navrhovaný žalovaným 1/ súd nevykonal, nakoľko ho pokladal za nadbytočný, keď už z vykonaného dokazovania vyplynulo, že základ nároku nie je daný, teda ohľadom tohto právneho záveru žalovaný 1/ dôkazné bremeno uniesol, a nebolo potrebné k tejto skutočnosti vykonávať ďalšie dôkazy.

3. V danom prípade sa žalobcovia ako blízke osoby domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá im bola spôsobená úmrtím G. Q., v dôsledku konania žalovaného 1/, nakoľko došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv, t.j. najmä práva na rodinný život a zásahu do ich súkromia. Ustanovenie § 420 ods. 2 OZ dopadá na prípady, kedy konkrétnu činnosť, pri ktorej vznikla škoda alebo nemajetková ujma, vykonáva právnická či fyzická osoba prostredníctvom iných osôb, ktoré ku svojej činnosti využíva. Táto zodpovednosť právnickej či fyzickej osoby sa uplatní nielen v prípadoch, kedy bola škoda alebo nemajetková ujma spôsobená ich zamestnancom, ale aj vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré tento subjekt použil tejto činnosti. Nie je tak podmienkou zmluvný vzťah toho, kto škodu priamo spôsobil voči tejto fyzickej či právnickej osobe. Použitá osoba nevykonáva činnosť pod vlastným menom, ale pre právnickou či fyzickú osobu a v jej záujme. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, má miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti používajúcej osoby v rámci jeho činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti používajúcej osoby. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva iba v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nemalo vzťah k činnosti používajúcej osoby. Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý inou osobou na realizáciu činnosti tejto osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo používajúcou právnickou či fyzickou osobou na základe analógie § 420 ods. 2 OZ uvedenej v § 853 OZ, teda aj v prípade vzniku nemajetkovej ujmy, t.j. nezákonného zásahu do osobnostných je potrebné aplikovať ustanovenie § 420 ods. 2 OZ za predpokladu, že k uvedenému zásahu došlo pri činnosti vykonávanej pre inú právnickú či fyzickú osobu, pričom pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1855/2012 zo dňa 25.06. 2013, obdobne napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012 z dňa 26.09. 2013). Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušením svojej povinnosti spôsobil smrť G. Q., teda že smrť G. Q. nastala v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného 1/, ktorý zanedbal bezpečnosť a ochranu zdravia pri manipulácii a obsluhu pracovného stroja Manitou typového označenia MUT 1330 SLT, rok výroby 2000, výrobného čísla 1155122-9121, najmä použitím lyžice nachádzajúcej sa na konci teleskopického ramena na prepravu osoby, vynesenie nebohého do výšky, umiestnením stroja na nerovnom zemskej povrchu, jeho riadnym nezabezpečením proti prevráteniu,

spoliehajúc sa na prácu počas predchádzajúcich dvoch dní, kedy mu bežne vstupovali osoby do lyžice a on ich dvíhal do výšky výsuvným ramenom za účelom priviazania stromu lanom, bez toho aby došlo k poškodeniu zdravia osôb, sa aj dňa 28.02.2014 bez primeraných dôvodov obvinený spoliehal, že k ohrozeniu života alebo zdravia osoby nedôjde, vedel o možnosti vzniku takéhoto škodlivého následku z jeho doterajších zamestnaneckých skúseností z obsluhy stavebných strojov a oprávnenia takýto stroj obsluhovať, avšak bez primeraných dôvodov možnosť ohrozenia života a zdravia osôb vylúčil a svojím konaním spôsobil pád osoby z lyžice a následnú smrť v zdravotníckom zranení na následky zranení po tomto páde. Uvedené vyplýva zo skutkovej vety trestného rozkazu, ktorý má povahu odsudzujúceho rozsudku, a ktorým je súd viazaný. V zásade platí, že v takomto prípade osoba, ktorá porušením svojej povinnosti spôsobilá smrť zodpovedá za tento zásah poškodeným. Výnimku však, ako bolo vyššie uvedené predstavuje ustanovenie § 420 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého tieto osoby za škodu, resp. za zásah do osobnostných práva nezodpovedajú, ak škoda či protiprávny zásah do osobnostných práv bol spôsobený pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Teda v prípade, ak škodu spôsobila tzv. použitá osoba, tak tá za škodu či neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti nezodpovedá, ale za tento zásah zodpovedá tá osoba, ktorá ju pritom použila. O použitú osobu sa nejedná iba v prípadoch, ak vykonáva pre inú osobu činnosť na základe pracovnej či inej zmluvy, ale aj v ostatných prípadoch, ktoré spĺňajú podmienku, že činnosť použitých je vykonávaná pri činnosti fyzickej osoby, pre ktorú použité osoby konajú. K ustáleniu, či sa v danom prípade jedná o použitú osobu postačuje, ak použitá osoba vykonáva prácu v záujme používajúcej osoby. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, má miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti používajúcej osoby v rámci jej činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti používajúcej osoby. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva iba v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nemalo vzťah k činnosti používajúcej osoby. V danom prípade žalovaný 1/ nekonal pri činnosti, pri ktorej došlo k úmrtiu G. Q. sledujúce svoje vlastné záujmy, ale vo vzťahu k činnosti žalobcu 5/, ktorý sa ako zhotoviteľ, vykonávateľ prác, na základe zmluvy uzavretej s lesným družstvom zaviazal vyrábať predmetný dubový porast, pričom v rámci tejto činnosti došlo k úmrtiu G. Q.. Činnosť žalovaného 1/ bola vykonávaná pre žalobcu 5/ v súvislosti s výrubom stromov a to nie len tou činnosťou, pri ktorej došlo k smrtelnej udalosti, ale už aj niekoľko dní predtým, keď za účelom umožnenia odvozu stromov a zabezpečenia prístupu traktoru na miesto výrubu zarovnával cestu s predmetným strojom Manitou a neskôr predmetný stroj Manitou použil na to, aby nebohého G. Q. priblížil k stínanému dubu. Na závere, že žalovaný 1/ nezodpovedá v zmysle § 420 ods. 2 OZ za smrť Pavla Q., ale za smrť zodpovedá žalobca 5/ nemení nič, že na uvedenú prácu bol oslovený nebohým G. Q., nakoľko podstatné je to, že činnosť žalovaného 1/ mala miestny, časový a vecný vzťah k úlohe žalobcu 5/ na základe zmluvy o vykonaní práce, ktorý oblasti spracovania ťažby dreva podniká, a za uvedenú činnosť-výrub porastu, mu bola poskytnutá odmena si vyťažené drevo ponechať, keďže smrteľná udalosť nastala v mieste zazmluvného výrubu stromov, v čase kedy sa výrub stromov vykonával a pri činnosti, ktorú na základe zmluvy s lesným družstvom vykonával žalobca 5/, ktorou bol výrub dubového porastu, keď smrteľná udalosť nastala pri priväzovaní vyrubovaného dubu. Vzhľadom nato, že žalovaný 1/ v zmysle § 420 ods. 2 OZ za smrť G. Q. a teda aj zásah do osobnostných práv žalobcov jeho smrťou spôsobený nezodpovedá, súd žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. V danom prípade sa nejednalo o nezáväznú susedskú výpomoc, nakoľko žalobca 5/ sa k výrezu dubového porastu zaviazal zmluvou, ktorá stanovovala jeho povinnosť vykonať výrez ako i odviezť všetko drevo, čo bola odmena za výrez.

4. K náhrade škody žalovaným 2/. V danom prípade bol stroj Manitou poistený za zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného 2/, pričom v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. má poistený, ktorým je osoba, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, nárok, aby za neho poisťovňa hradila škodu na zdraví, pričom škodou sa rozumie aj nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv, pričom v spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018). Z uvedeného zákonného ustanovenia je však výnimka uvedená v § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorej poisťovňa takúto povinnosť nemá, ak škoda bola spôsobená pracovnou činnosťou motorového vozidla ako pracovného stroja s výnimkou škôd zapríčinených jeho jazdou, ak poistná zmluva neustanovuje inak. V danom prípade poistná zmluva nestanovovala výnimku z uplatnenia tejto zásady, teda v prípade, ak bola škoda spôsobená činnosťou vozidla Manitou ako pracovného stroja s výnimkou jeho jazdy za škodu žalovaný 2/ nezodpovedá. V čase smrtelnej udalosti vozidlo nevykonávalo pohyb kolesami, teda nejazdilo, ale stálo a preto udalosť nebola spôsobená jeho jazdou,

keďže ako vyplýva zo skutkovej vety trestného rozkazu či napr. z výsluchu O. Y., vozidlo už bolo umiestnené vo svahu a stálo. Za pracovnú činnosť vylučujúcu zodpovednosť poisťovne v zmysle § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z. je potrebné považovať takú činnosť, pri ktorej vozidlo svojim ramenom dvíhalo usmrteného G. Q., pričom sa v dôsledku jeho riadneho nezabezpečenia proti prevráteniu prevrátilo, nakoľko v danom prípade slúžilo na vykonanie práce spočívajúcej k umožneniu dosiahnuť priviazanie stromu pri jeho zrezávaní. Teda k smrtelnej udalosti došlo pri práci, ktorou malo byť spilovanie stromov, keď vozidlo bolo na dosiahnutie tohto cieľa použité. Z uvedeného dôvodu tak žalovaný 2/, nemá povinnosť nahradiť škodu, či nemajetkovú ujmu za neoprávnený zásah do osobnostných práv, nakoľko vozidlo nevykonávalo pri pracovnej činnosti jazdu a v poisťnej zmluve nebola dojednaná výnimka z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z. K námietke premlčania vznesenej žalovaným 2/ súd dodal, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je osobným právom majetkovej povahy vyjadriteľným peňažným ekvivalentom a podliehajúcim premlčaniu vo všeobecnej trojročnej lehote počítanej od okamihu zásahu do práv fyzickej osoby na ochranu osobnosti. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. 2. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Z uvedeného vyplýva, že v prípade náhrady nemajetkovej ujmy, aj keď sa jedná o škodu v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. sa uplatňuje trojročná, avšak nie dvojročná lehota v zmysle § 106 OZ, ktorá sa uplatňuje na materiálnu ujmu a ušlý zisk. Z uvedeného dôvodu bola žaloba voči žalovanému 2/ podaná včas, teda v trojročnej premlčacej lehote, keďže smrteľná udalosť nastala dňa 28.02.2014 a návrh na pristúpenie žalovaného 2/ bol podaný na súde dňa 13.10.2016, t.j. v lehote troch rokov od smrtelnej udalosti, teda námietka premlčania nebola dôvodná. Žalovaný 1/ mal v konaní plný úspech, keď súd žalobu v celom rozsahu voči nemu zamietol, a preto má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcom. Nakoľko však výslovne uviedol, že okrem žalobcu 5/ si trovy konania voči ostatným žalobcom neuplatňuje, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% iba voči žalobcovi 5/ a voči ostatným neúspešným žalobcom mu náhradu trov konania nepriznal. Žalovaný 2/ mal v konaní plný úspech, keď súd žalobu v celom rozsahu zamietol voči nemu, a preto mu súd priznal právo na plnú náhradu trov konania proti všetkým žalobcom.

5. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobcovia, a to proti výroku I., III. a IV. a navrhovali, aby odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., III., IV. zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie. Uviedli, že namietajú právne posúdenie súdu prvej inštancie; nárok na nemajetkovú ujmu uplatnený v tomto konaní má totiž základ v trestnom rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 1T/124/2014. Poukázali na ustanovenie § 124 Trestného zákona a teda škodou je jednoznačne aj nemajetková ujma. Nakoľko ujma žalobcov je výsledkom trestnoprávnej zodpovednosti, žalovaný 1/ je pasívne vecne legitimovaný v tomto spore. Takýto postup civilného súdu má oporu v ustanovení § 193 CSP. V danom prípade teda závery súdu I. inštancie opomenuli túto skutočnosť; trestnoprávna zodpovednosť za následok (smrť osoby) totiž postihuje páchatel'a, ktorý je žalovaný 1/. Ak by trestný súd v rámci trestného konania nemal za preukázané naplnenie kvalifikačného znaku vzniku škodlivého následku (t.j. naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu), nemohol by v odcudzujúcom rozsudku ustáliť, kto je páchatel'om - škodcom a kto poškodeným, v čom spočíva protiprávne konanie, škodu, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody (ujmy), zavinenie škodcu, ako ani následok - smrť osoby pripísať konkrétnemu páchatel'ovi. V takom prípade by trestný súd nemohol páchatel'a uznať za vinného zo spáchania takého trestného činu a poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázať na civilné konanie. Civilný súd je v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Výrok odsudzujúceho rozsudku obsahuje právnu časť a skutkovú časť. Z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj jeho skutkovú časť. Práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a - žalovaného 1/, ktorý v zmysle zásady individuálnej trestnej zodpovednosti za škodu (ujmu) spôsobenú trestným činom zodpovedá. Už zo samotných vyššie definovaných trestnoprávných východísk vyplýva, že viazanosť civilného súdu výrokom odsudzujúceho rozsudku znamená, že sa prejavuje vo vzťahu k všetkým znakom skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Inými slovami, v civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty aj vznik (existencia) škodlivého následku, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.05.2014, sp. zn. III. ÚS 507/2013,

Nález ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011). Potom rozhodnutie súdu v tomto konaní znamená, že napriek trestnoprávnemu záveru o tom, kto je páchatelom trestného činu (žalovaný 1/), a teda je povinný nahradiť škodu spôsobenú trestným činom (teda ujmu žalobcov 1/ až 8/), súd aplikoval § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý sám uvádza len ohľadne zodpovednosti „podľa tohto zákona“, pričom zodpovednosť za škodu spôsobenú trestným činom nie je tým dotknutá. To by znamenalo bezprecedentný právny záver, ak by na jednej strane bola daná (rovnako ako v tomto prípade) jednoznačne trestnoprávna zodpovednosť za následok trestného činu, na strane druhej by aplikáciou § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola páchatelova zodpovednosť potretá, čo by ho potom trestnoprávne malo oslobodzovať, pretože by za následok nezodpovedal. Princíp právnej istoty preto musí znamenať, že žalovaný 1/ je zodpovedný, voči nemu je žaloba podaná správne a na základe relevantných zistení a záverov v trestnom konaní. Na strane žalobcov sa jedná vo vzťahu k nebohému Pavlovi Q., o najbližších rodinných príslušníkov, ktorí predstavujú teda najdôležitejších ľudí, do ktorých rodinného života bolo zasiahnuté trestným činom žalovaného 1/, pričom výsledkom toho zásahu zo strany žalovaného 1/ je, že došlo k ujme v dôsledku nezákonného zásahu do osobnostných práv a že tento zásah bol takej intenzity, ktorá vyžaduje potrebu priznania náhrady spôsobenej nemajetkovej ujmy, pretože žalovaný 1/ dobrovoľne neplnil ani len čiastočne, a snahu o plnenie nepreukázal ničím od tragickej udalosti. Vzhľadom k tomu, že súd I. inštancie rozhodol de facto o základe nároku (aj keď negatívne), je potrebné rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec za účelom vykonania navrhovaného dokazovania, pretože záver o tom, že zodpovednosť žalovaného 1/ nie je daná, neobstojí vo svetle vyššie uvedeného.

6. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

7. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, v spojení s § 470 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I., III., IV. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., V., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu žalobcov voči žalovanému 1/ ako nedôvodnú zamietol.

11. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

12. Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

13. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

14. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že v danom prípade sa žalobcovia ako blízke osoby domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá im bola spôsobená úmrtím G. Q., v dôsledku konania žalovaného 1/, nakoľko došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv, t.j. najmä práva na rodinný život a zásahu do ich súkromia. Tak ako správne konšatoval súd prvej inštancie, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka dopadá na prípady, kedy konkrétnu činnosť, pri ktorej vznikla škoda alebo nemajetková ujma, vykonáva právnická či fyzická osoba prostredníctvom iných osôb, ktoré ku svojej činnosti využíva. Táto zodpovednosť právnickej či fyzickej osoby sa uplatní nielen v prípadoch, kedy bola škoda alebo nemajetková ujma spôsobená ich zamestnancom, ale aj vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré tento subjekt použil tejto činnosti. Nie je tak podmienkou zmluvný vzťah toho, kto škodu priamo spôsobil voči tejto fyzickej či právnickej osobe. Použitá osoba nevykonáva činnosť pod vlastným menom, ale pre právnickou či fyzickú osobu a v jej záujme. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, má miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti používajúcej osoby v rámci jeho činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti používajúcej osoby. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva iba v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nemalo vzťah k činnosti používajúcej osoby. Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý inou osobou na realizáciu činnosti tejto osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo používajúcou právnickou či fyzickou osobou na základe analógie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedenej v § 853 Občianskeho zákonníka teda aj v prípade vzniku nemajetkovej ujmy, t.j. nezákonného zásahu do osobnostných práv je potrebné aplikovať ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za predpokladu, že k uvedenému zásahu došlo pri činnosti vykonávanej pre inú právnickú či fyzickú osobu, pričom pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti (rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1855/2012 zo dňa 25.06. 2013, obdobne napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012 z dňa 26.09. 2013). Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd preukázané, že žalovaný 1/ porušením svojej povinnosti spôsobil smrť G. Q., teda že smrť G. Q. nastala v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného 1/, ktorý zanedbal bezpečnosť a ochranu zdravia pri manipulácii a obsluhu pracovného stroja Manitou typového označenia MUT 1330 SLT, rok výroby 2000, výrobného čísla 1155122-9121, najmä použitím lyžice nachádzajúcej sa na konci teleskopického ramena na prepravu osoby, vynesení nebohého do výšky, umiestnením stroja na nerovnom zemskom povrchu, jeho riadnym nezabezpečením proti prevráteniu, spoliehajúc sa na prácu počas predchádzajúcich dvoch dní, kedy mu bežne vstupovali osoby do lyžice a on ich dvíhal do výšky výsuvným ramenom za účelom priviazania stromu lanom, bez toho aby došlo k poškodeniu zdravia osôb, sa aj dňa 28.02.2014 bez primeraných dôvodov obvinený spoliehal, že k ohrozeniu života alebo zdravia osoby nedôjde, vedel o možnosti vzniku takéhoto škodlivého následku z jeho doterajších zamestnaneckých skúseností z obsluhy stavebných strojov a oprávnenia takýto stroj obsluhovať, avšak bez primeraných dôvodov možnosť ohrozenia života a zdravia osôb vylúčil a svojim konaním spôsobil pád osoby z lyžice a následnú smrť v zdravotníckom zranení na následky zranení po tomto páde. Uvedené vyplýva zo skutkovej vety trestného rozkazu, ktorý má povahu odsudzujúceho rozsudku, a ktorým je súd viazaný. V zásade teda platí, že v takomto prípade osoba, ktorá porušením svojej povinnosti spôsobila smrť zodpovedá za tento zásah poškodeným. Avšak ako správne uviedol i súd prvej inštancie a ako bolo už konštatované vyššie, odvolací súd zdôrazňuje, že výnimku predstavuje ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého tieto osoby za škodu, resp. za zásah do osobnostných práva nezodpovedajú, ak škoda či protiprávny zásah do osobnostných práv bol spôsobený pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Teda v prípade, ak škodu spôsobila tzv. použitá osoba, tak tá za škodu či neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti nezodpovedá, ale za tento zásah zodpovedá tá osoba, ktorá ju pritom použila. O použitú osobu sa nejedná iba v prípadoch, ak vykonáva pre inú osobu činnosť na základe pracovnej či inej zmluvy, ale aj v ostaných prípadoch, ktoré spĺňajú podmienku, že činnosť použitých je vykonávaná pri činnosti fyzickej osoby, pre ktorú použité osoby konajú. K ustáleniu, či sa v danom prípade jedná o použitú osobu postačuje, ak použitá osoba vykonáva práce v záujme používajúcej osoby. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, má miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti používajúcej osoby v rámci jej činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti používajúcej osoby. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva iba v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nemalo

vzťah k činnosti používajúcej osoby. V danom prípade bolo z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalovaný 1/ nekonal pri činnosti, pri ktorej došlo k úmrtiu G. Q. sledujúce svoje vlastné záujmy, ale vo vzťahu k činnosti žalobcu 5/, ktorý sa ako zhotoviteľ, vykonávateľ prác, na základe zmluvy uzavretej s lesným družstvom zaviazal vyrúbať predmetný dubový porast, pričom v rámci tejto činnosti došlo k úmrtiu G. Q.. Činnosť žalovaného 1/ bola teda aj podľa odvolacieho súdu vykonávaná pre žalobcu 5/ v súvislosti s výrubom stromov a to nie len tou činnosťou, pri ktorej došlo k smrteľnej udalosti, ale už aj niekoľko dní predtým, keď za účelom umožnenia odvozu stromov a zabezpečenia prístupu traktoru na miesto výrubu zarovnával cestu s predmetným strojom Manitouou a neskôr predmetný stroj Manitou použil na to, aby nebohého G. Q. priblížil k stínanému dubu. Na závere, že žalovaný 1/ nezodpovedá v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za smrť G. Q., ale za smrť zodpovedá žalobca 5/ nemení ani podľa odvolacieho súdu nič, že na uvedenú prácu bol oslovený nebohým G. Q., nakoľko podstatné je to, že činnosť žalovaného 1/ mala miestny, časový a vecný vzťah k úlohe žalobcu 5/ na základe zmluvy o vykonaní práce, ktorý v oblasti spracovania ťažby dreva podniká a za uvedenú činnosť-výrub porastu, mu bola poskytnutá odmena si vyťažené drevo ponechať, keďže smrteľná udalosť nastala v mieste zazmluvného výrubu stromov, v čase kedy, sa výrub stromov vykonával a pri činnosti, ktorú na základe zmluvy s lesným družstvom vykonával žalobca 5/, ktorou bol výrub dubového porastu, keď smrteľná udalosť nastala pri priväzovaní vyrubovaného dubu. V danom prípade sa ani podľa odvolacieho súdu nejednalo o nezáväznú susedskú výpomoc, nakoľko žalobca 5/ sa k výrezu dubového porastu zaviazal zmluvou, ktorá stanovovala jeho povinnosť vykonať výrez ako i odviezť všetko drevo, čo bola odmena za výrez. Vzhľadom nato, že žalovaný 1/ v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za smrť Pavla Q. a teda aj zásah do osobnostných práv žalobcov jeho smrťou spôsobený nezodpovedá, súd prvej inštancie správne žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Súd prvej inštancie teda dospel k správne právnemu záveru, že žalovaný 1/ v danom prípade nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch napriek tomu, že za prečin usmrtenia nebohého G. Q. bol odsúdený. Názor súdu prvej inštancie o analogickej aplikácii ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> v zodpovednostnom vzťahu za zásah do osobnostných práv (ktorý považuje odvolací súd za správny) je v súlade s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 09. 2013 sp. zn. 3Cdo/228/2012 <<http://merit.slv.cz/3Cdo/228/2012>> uverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod publikačným číslom 128/2014. Rovnaký názor vyplýva z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 137/2007 <<http://merit.slv.cz/I.US137/2007>> z 23. augusta 2007.

15. Súd prvej inštancie rovnako správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že vo veci úspešnému žalovanému 1/ priznal voči žalobcovi 5/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a voči ostatným neúspešným žalobcom mu náhradu trov konania nepriznal.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcov za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému 1/ vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcom, ktorí úspech v odvolacom konaní nemali. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému 1/ vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 2. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).